

KAP

Školski list Ekonomsko-birotehničke škole

Slavonski Brod, travanj 2011.

br. 35

Mediji i mladi

Iz života škole

Pozdrav školi

KAP

Školski list Ekonomsko-birotehničke škole

Naselje Andrija Hebrang 13/1
Slavonski Brod
telefon: 035/ 443-175
e-mail: ekbskola@sb.t-com.hr

Odgovorna urednica:

Marija Deanković, prof.

Glavne urednice:

Marina Zubak, 3.b i Tena Knežević, 3.e

Stručni suradnik:

Ivana Opačak, prof.

Fotografija naslovnice:

Tena Knežević, 3.e

Za nakladnika:

Željko Vukelić, prof.

Nakladnik:

Ekonomsko-birotehnička škola
Slavonski Brod

Oblikovanje i prijelom:

Marija Deanković, prof.

Tisak:

Diozit, Čajkovci

Godina izdanja:

travanj 2011.

Sadržaj:

Licem u lice s ravnateljem	4
Mediji i mladi	
Što bi Darwin rekao?	6
Anketa 4. razreda	7
Benefits of the Internet are numerous, but some people consider it an enemy	8
Internet prodaja	8
Moj najbolji prijatelj – Internet	9
Kad narastem, bit ću TV	10
Pišem pismo, tinta mi se proli...	11
<i>Lajkaj mi lajk!</i> Fenomen Facebook	12
Ljubav preko interneta	13
Internet – prozor kroz koji netko gleda nas, a ne mi na svijet?	14
Sekte i mladi: Koliko smo izloženi?	15
Kako je ljubav postala slijepa...	16
Iz života škole	
Istina o laži	17
Bavim se...	18
O kalendaru	18
Radionice na Savi	20
Čist zrak – obećana zabluda	21
Obilježili smo...	22
Bavim se...	24
Moja baletna priča	27
Kazalište kao život	28
Školski „filmaši“	29
Rijetki, ali jednaki	30
Natjecanja	32
Pozdrav školi	
4.a	33
4.b	34
4.c	35
4.d	36
3.f	37
Pjesnički kutak	38

Licem u lice s ravnateljem

Ravnatelj ste s puno iskustva. Koliko dugo već radite kao ravnatelj i što vas motivira u radu?

Ova škola je moje prvo i jedino radno mjesto. Zaposlio sam se po završetku fakulteta, 1975. godine. To je bilo sasvim drugačije vrijeme nego što danas, vrijeme rock and rolla, pokreta za mir. Bili smo djeca drugačijeg vremena i nazora, drugačiji, a rekao bih i boljeg odgoja, vrijeme u kojem su roditelji imali više vremena za svoju djecu. Moje radno iskustvo dugo je 36 godina, a ravnatelj sam zadnjih 20 godina. Danas sam najstariji muški član našeg kolektiva.

Imamo novu školu, prostranu i dobro opremljenu, no nastava tjelesnog se održava u učionici ili na školskom dvorištu. Kada možemo očekivati gradnju školske dvorane i kakva bi ona trebala biti?

Školske dvorane, kao ni igrališta, nemamo. Projekt dvorane je u školi i samo se čeka njegova realizacija. Nadam se da će radovi krenuti ove kalendarske godine, a što se tiče vanjskih terena obećano je da bi se isti radili na ljeto. Na sjevernoj strani bi se radilo veliko rukometno igralište koje bi služilo i kao košarkaško igralište. Dvorana bi trebala biti trodijelna, imat će tribine, moći će primiti 800 do 1000 gledatelja, a predviđena je i prostorija za športsku ambulantu.

Tema ovogodišnjeg izdanja školskog lista su mediji. Naša škola je opremljena novim računalima, u nekoliko učionica imamo televizore i projektore. Koliko se škola medijski prezentira (web stranicom ili drugačije), i koliku ulogu promoviranje i marketing škole imaju u vašem poslu?

Mediji su hit početka 21. stoljeća, oni su sveprisutni i svemoćni. U pravilu, mediji se za škole najviše zanimaju u vrijeme upisa i početka nove školske godine.

Škola se uglavnom prezentira u Posavskoj Hrvatskoj ili eventualno u nekoj od

emisija lokalne televizije. Web stranica škole se svakodnevno ažurira. Na njoj se može naći mnogo toga, uspješne učeničke radove, aktivnosti u školi i važne obavijesti.

Školski list je počeo izlaziti 1976. godine. To je školski list s najdužom tradicijom u smislu kontinuiteta u Brodsko-posavskoj županiji, izlazio je i ratne 1991. i 1992. godine.

U školi imamo 110 računala. Imamo 4 učionice, tri od njih opremljene su sa po 28 računala, dakle za cijeli razred, da svatko ima svoje računalo. Od ostale opreme u školi imamo 6 LCD televizora i 4 obična televizora. Projektora ima 10, a laptopa 9.

Naša škola je u nečemu jedinstvena, zidovi su ispunjeni umjetničkim slikama. Čija je to ideja bila i kako se ostvarila?

Mi smo jedina škola u Hrvatskoj koja u stalnom postavu ima galerijsku postavu slika brodsko-posavskih umjetnika. Sada imamo oko 50 slika, a u planu je proširenje izložbe. To je bila ideja moga kolege, bivšeg ravnatelja Industrijsko-obrtničke škole Zvonimira Petanovića, i mene. Gledali smo kako bi te duge hodnike naše škole učinili zanimljivim i osvježili zidove. Time smo željeli da škola ne bude samo prostor za mučenje i učenje, nego i da unesemo mali dašak neobičnosti. Nekoliko slika su radovi i bivših učenika škole.

Mnogi učenici bi se željeli kreativno izraziti, ali nemaju kada i gdje. Postoji li mogućnost da se u raspored ugradi jedan sat tjedno za slobodne aktivnosti?

Odgovor na ovo pitanje je i da i ne.

Zašto da? U školi postoji toliko prostora, ali vi učenici nemate vremena. Subotom je škola otvorena od 8 sati za sve dodatne sadržaje i nastavu. U raspored nije moguće ubaciti sat jer je raspored popunjen. Slobodna aktivnost znači aktivnost u slobodno vrijeme.

Kao ravnatelj imate puno obaveza. Kako provodite slobodne trenutke? Čula sam da ste dugogodišnji lovac.

Što se tiče posla ravnatelja i moga radnog vremena ono je od jutra do sutra. Učenici u prvoj smjeni mogu me vidjeti svako jutro da ih dočekam na ulazu prije početka nastave. Imam obaveze prema stručnom vijeću ravnatelja na nivou županije, a i član sam Predsjedništva Udruge hrvatskih srednjoškolskih ravnatelja u Zagrebu. Slobodnog vremena imam vrlo malo, a ono što i imam najčešće provodim radno, u brdu, vinogradu kojeg sam naslijedio od oca, tamo se odmorim i ja, a i moja duša. U periodu zime idem u lov koliko stignem, a i voditelj sam županijske škole za obrazovanje lovaca. I tako uz zadovoljstvo još jedna obaveza.

Za kraj, što biste poručili učenicima?

Uvijek gledam u vas mlade, jer ste vi naša budućnost, sadašnjost, a oni koji odlaze dijelom su naše prošlosti. Učenicima poručujem da budu svoji. Mi smo ovdje da vas usmjeravamo, da vam kazujemo i da budemo ti koji će vam u svakom trenutku dati znanje, odgojni i moralni poticaj. Idite naprijed, svaki dan po jedan mali korak. Jedan, ali neka bude vrijedan.

Mihaela Perković, 1.e

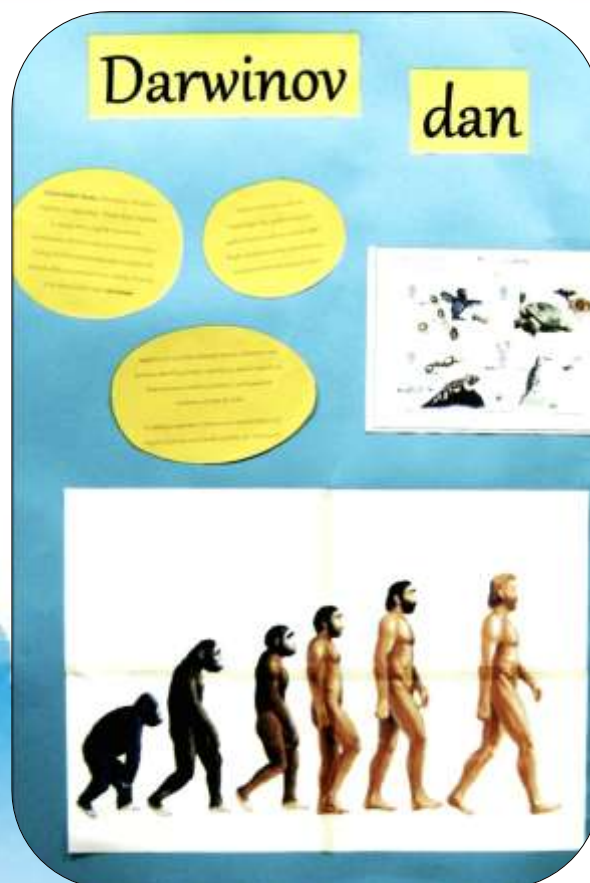
Što bi Darwin rekao???

Darwin je tvrdio kako se čovjek evolucijom razvio od majmuna, životinje iznadprosječne inteligencije, ali ipak – životinje. Od života u pećini, preko otkrića vatre, raznog oružja, oruđa i kotača, pripitomljavanja životinja, do izuma pisma, papira, parnog stroja, telefona, penicilina i računala, čovjek je pokazao izuzetan napredak. No, ipak bi se moglo reći da su pojedinci zaslužni za takav napredak. Znači li to da tehnologija napreduje, a čovjek ne?

U doba kada je važnije imati nego biti, ljudi na tri kredita kupuju skupi automobil, bitnije je imati iPhone nego znati tko je bio Nikola Tesla, a haljina s potpisom i nove cipele propusnica su za društvo općeprihvaćenih. Je li tehnologija nadmašila duhovni rast čovjeka?

Mobiteli su sve jeftiniji i dostupniji; računala su manja i imaju više mogućnosti; neki čovjek po imenu Mark Zuckerberg osnovao je društvenu mrežu Facebook – ovisnost našeg doba; sve nam je pruženo. No, čovjek i dalje ratuje, bogatstvo je mjerilo privlačnosti, još uvijek ubijamo jedni druge zbog boje kože, pa čak i kose, ili odjeće...

Ne podsjeća li to sve na majmuna s početka priče? Preselili smo se u trgovačke

centre, odbacujemo povijesno i kulturno nasljeđe. Andrića je zamijenila Simonina autobiografija, stihove Mile Kitića recitiramo umjesto Matoša, Božić je izlika za manijakalno kupovanje, a najdraža dječja igračka nije više lopta ili lutka, nego mobitel. Čovjek 21. stoljeća trebao bi biti oličenje razuma i slobode, no pretvorio se u majmuna ovisnog o stroju.

Vedrana Relić, 4.a

Mediji imaju ogroman utjecaj na samopouzdanje mladih ljudi. Najčešće prikazuju računalno obrađene, nestvarne slike mršavih, preplanulih ljudi i šalju poruku kako je u životu bitno samo izgledati dobro, i to je jedini preduvjet za uspjeh i sreću.

Važnija vijest je izbor haljine poznate glumice, koliko brzo je neka od „zvijezda“ smršavila nakon poroda ili bračna nevjera poznatih nego znanstvena otkrića, novosti i doprinosi poboljšanju kvalitete života ili herojsko djelo.

Čitajući takve vijesti postajemo zasićeni informacijama koje su zapravo prazne i bezvrijedne. Istraživanja su pokazala da previše vremena provedenog za računalom prerasta u ovisnost sličnu alkoholizmu, te rezultira poremećajima pažnje, hiperaktivnošću i slabim uspjehom u školi.

Juraj Bašić, 1.a

Anketa 4. razreda

Većinu slobodnog vremena srednjoškolski danas utroše na korištenje nekog od medija. Kako bismo bolje upoznali njihove navike, proveli smo anketu među učenicima četvrtih razreda naše škole.

Utvrđeno je da čak 56% ispitanika svakodnevno gleda televiziju više od 4 sata dnevno, 37% ih gleda manje od 4 sata, a svega 7% rijetko pogleda televiziju. Što se tiče televizijskih programa 63% ispitanika odabire RTL i Novu TV, a ostatak ispitanika odlučuje se za ostale televizijske programe.

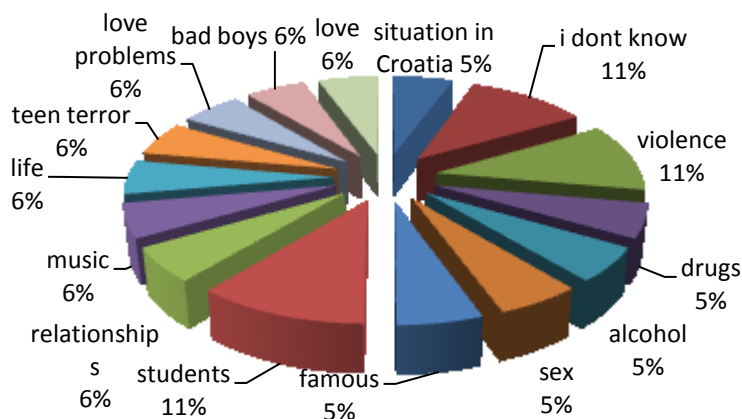
Kada je u pitanju sadržaj programa, većina, njih 67% gleda serije i filmove, što i nije neki iznenađujući podatak. Dok njih 22% radije gleda sport, postoji i onih 11% koji ponekad vole pogledati dokumentarce. Kada je u pitanju dnevnik te njihova informiranost o događajima u svijetu 85% bi radije da ih o tome obavještavaju samo jednom dnevno. Ipak, zanimljiv podatak je to što 52% ispitanika odabire HRT kao izvor dnevnih informacija. No, na pitanje zašto je HRT najgledaniji program, pogotovo ako filmove i serije uglavnom gledaju na RTL-U i Novoj TV, njih 37% smatra da je to zbog ozbiljnosti, dok ostatak ne zna ili nema neko mišljenje.

Većina učenika misli da bi televizija trebala prikazivati nove filmove kako bi privukla ostatak ljudi. S tim se slaže 48% učenika, dok njih 26%

želi nove zabavne programe, 23% zapravo ni ne zna što žele ili žele nešto drugo.

Zapanjujuć je podatak da većina ispitanika, i to njih 93%, smatra da je nešto korisno naučila gledajući televiziju. S obzirom da su preferirali filmove i serije, pitamo se što su iz toga naučili.

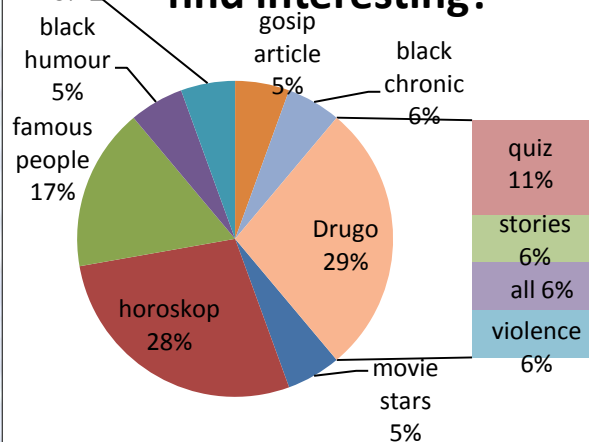
If you could write your own column in newspapers, what would you write about?

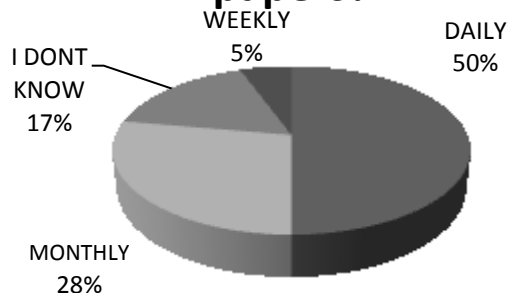
Što se tiče praćenosti medija, uglavnom se odlučuju između televizije i interneta, 33 i 34%, nije velika razlika, a najmanje se sluša radio, tek 11%. Naime, 70% učenika smatra da je radio zastario i sluša ga samo u automobilu. Na upit kome najviše vjeruju, 37% bira internet, a 30% televiziju, što je čudno jer poznato je kako je internet glavni izvor netočnih informacija.

Josipa Marunica i Ana Kamenko, 4.b

Which articles do you find interesting?

Do you buy any papers? Are they daily, weekly or monthly papers?

Benefits of the Internet are numerous, but some people consider it an enemy

Today, for many people life is unimaginable without the Internet. Computer and Internet literacy is needed everywhere. However, the Internet has some disadvantages too.

To start with advantages; the Internet allows you communication with people all around the world. For example, you can talk with your cousins who live in another town from your home. Secondly, you can easily find new friends through the Internet. For instance, today there are a lot of social networks like Facebook and Twitter where millions of people communicate every day. Finally, the Internet is the biggest source of information today. For example, if you need information about anything, you should just Google it and in a few seconds you will get numerous information on that.

Although the Internet can help you in many things, it also has a lot of disadvantages. The main disadvantage is that you can become addicted to

it. For instance, today many people spend hours and hours in front of computers. They live in their own world and they are isolated from reality. Another disadvantage is buying things on the Internet. For example, many people are being robbed when they buy things on the Internet, or they do not get things which they bought. Finally, a lot of dangerous people surf on the Internet every day. For instance, there are a lot of hackers, pedophiles and other dangerous people.

To conclude, the Internet has a lot of advantages and disadvantages. The Internet can be very useful if it is used for the right purpose. My opinion is that today, in the global world, the Internet and computer literacy is necessary in all aspects of life.

Matej Turina, 4.b

Internet prodaja

Danas, u globaliziranom svijetu, ljudi se povezuju internetom gdje god se nalazili. Tako se širi i internet prodaja. Iako bi takav način prodaje mogao uništiti mnoge poslove prodavača, također bi se otvorila neka nova radna mjesta, npr. na poslovima uređivanja web stranica, skladištenja, reklamacije robe.

Svake sekunde se nešto kupi preko interneta. Započinjemo novo digitalno i globalno doba. Možemo samo napredovati, ne možemo ići prema natrag.

Marko Mijić, 3.f

Nekada je jednostavno prodati, a komplicirano kupiti, jer na internetu se može naći osoba koje će prodati proizvod loše kvalitete ili čak pokvarene stvari.

No, internet kupovinom štedimo na vremenu, a često i novcu, jer ne moramo obilaziti trgovine po gradu kako bismo našli ono što želimo. Preko interneta tražimo ono što nam treba, a često kupimo i ono što ne trebamo.

Manuela Križan, 3.f

Fotografija: Tena Knežević, 3.e

Moj najbolji prijatelj - Internet

Mediji su sve prisutniji u našim životima, a njihovoj čaroliji teško se oduprijeti. Internet i televizija dva su najjača i najutjecajnija medija na svijetu. Današnji život bio bi teško zamisliv bez TV-a i interneta jer su nam postali izvori osnovnih informacija i svakodnevne zabave.

Internet je najutjecajniji i najrašireniji medij današnjice. Pruža nam mnoge pogodnosti, ali isto tako i mnogo netočnih i nepoželjnih informacija. Iz vlastitog doma možemo obavljati kupovinu, plaćati račune, ispunjavati porezne prijave i još mnogo toga. Također, omogućena nam je komunikacija s prijateljima putem brojnih društvenih mreža, možemo upoznavati nove ljude, ili pronaći stare prijatelje.

Negativna strana interneta je vrlo lako i brzo stvaranje ovisnosti, te gubitak stvarne, istinske komunikacije među ljudima. Ipak je čovjek društveno biće i ne bi trebao dozvoliti da mu prave prijatelje i vrijednosti zamijeni tehnologija. Nju trebamo koristiti u granicama normale, a to svakako ne može biti 300 prijatelja na vašem profilu. Koliko se stvarnih prijatelja nalazi među njima? Pravi prijatelji nemaju opciju online/offline, oni su uvijek pored nas.

Irena Maralushaj, 1.b

Internet je najveća računalna mreža na svijetu namijenjena komunikaciji, istraživačkom radu, obrazovanju, zabavi. Mogućnosti su gotovo neograničene i zbog toga nas neodoljivo privlači. Vrlo često se o suvremenim generacijama učenika govori kao o digitalnim generacijama jer od rođenja rastu okruženi digitalnim i elektroničkim

uređajima. Dakle, mi smo djeca koja se na internetu snalaze kao *ribe u vodi*, ili ipak ne? Internet je moj virtualni prozor u svijet, blagodat današnje civilizacije. Hvata me nervoza već pri samoj pomisli na život bez računala i mobitela. Iako se i moji roditelji slažu da je internet neophodan u svakodnevnom životu, često ističu njegove negativne strane. Najveći problem je što ne postoji kontrola sadržaja i cenzura. Ističu kako su za snalaženje na internetu nužne osnove korištenja računala te vještine procjene vrijednosti informacija. Vještine i znanja uče se *u bodu*, istraživanjem mogućnosti. No odgajanje za sigurno i odgovorno korištenje internetom ne ide istom brzinom.

Što sam stariji, sve više razumijem svoje roditelje koji mi objašnjavaju da preko interneta mogu doći u razne opasnosti. Najdraže mi je provoditi vrijeme na Facebooku ili čitajući vijesti i zanimljivosti na raznim internet portalima. Znam da je veliki problem korištenja Facebooka gubitak privatnosti. Vjerojatno su toga mnogi svjesni, ali Facebook je danas najpopularnija društvena mreža s rastućim brojem korisnika.

Matko Gačić, 3.b

Fotografija: Tena Knežević, 3.e

Kad narastem, bit ću TV!

Televizija je spojila sliku i zvuk, te je danas utjecajan medij. Televizijska slika nosi najpotpunije informacije koje utječu na ponašanje i razmišljanje čovjeka. Prosječno dijete tjedno provede 1680 minuta pred TV-om, a dijete mlađe od 6 godina u prosjeku provede 3 sata dnevno pred ekranom, 2 sata u igri na svježem zraku, a tri puta manje čitajući.

Je li vam se kad dogodilo da vam je netko otkazao dogovor za izlazak zbog filma koji je bio na programu te večeri? Ljudi koje provode puno vremena gledajući televizor postaju pasivni i zanemaruju društveni život. Današnji televizijski program uglavnom se svodi na zabavu, ali je i prepun neprimjerenih sadržaja. Gledanjem takvih filmova djeca i mladi se navikavaju na loše stvari kao na nešto normalno i uobičajeno, tj. razvijaju toleranciju na nasilje, a često ih potaknu da i sami čine loše stvari. U filmovima sve više prevladavaju nasilne scene pune kriminala, prijevara i ubojstava. No, u drugu ruku, filmovi i serije omogućuju spontano učenje stranih jezika.

Prednosti zabavnog programa su crtići koji razvijaju dječju maštu, iako su sve češći crtići borbenih sadržaja i natjecateljskog duha koji ističu važnost pobjede, a ne zabave. Sve su rjeđi informativni i kvalitetni programi, a sve prisutnija komercijalizacija. Mlade se potiče da zanemaruju svoje kvalitete, da teže zamišljenim savršenstvima i postavljaju novac kao mjerilo u društvu.

Televizija nas može povezati s ostatkom svijeta kroz dokumentarne filmove koji nam поближе predočavaju život, navike i običaje drugih naroda. Informira nas o tekućim događanjima u našoj okolini i svijetu. Televizija je izvor informacija, puna je vrlina, ali isto tako i mana. Treba naučiti kontrolirati vrijeme provedeno pred TV ekranom. Ne dopustite si da pasivno sjedite pred TV-om, te da vas ta kutija otme iz stvarnosti i odvuče u izmišljene svjetove.

Dora Sabo, 1.c

Antireklama: Antonija Abramović, Martina Drmić, Andrea Ivić i Marija Kovač, 3.c

Razvijanjem interneta i nastankom društvenih mreža, televizija je, barem mojoj generaciji, postala manje zanimljiva. Internet je mjesto na kojemu možemo pronaći sve informacije o temama koje nas zanimaju. Internet je u kratkome roku povezao čitav svijet. Pomoću njega i društvenih mreža mogu komunicirati s prijateljima, dalekim rođacima, te brzo saznajem mnoge zanimljive stvari.

U drugu ruku, ne znam što bih radila da nema svih tih silnih sapunica o kojima sam postala ovisna. No, i na TV-u ima mnogo zanimljivih i korisnih emisija za sve uzraste. Kada sam se tek počela koristiti internetom, mislila sam kako je to stvarno nešto korisno i dobro, te da nikada ne može prerasti u ovisnost. No, ubrzo sam shvatila kako sam pogriješila. Ponekad i sama znam provesti više sati na internetu bez nekoga posebnog razloga. Tako da, u mom slučaju, TV oduzima puno manje slobodnog vremena.

Josipa Kovačević, 1.b

Pišem pismo, tinta mi se proli...

Kroz posljednjih stotinjak godina tehnologija i razvoj komunikacije doživljavaju veliki napredak. Pismo se koristilo za komuniciranje na veće udaljenosti, no glavni nedostatak je bilo vrijeme potrebno za dostavu. Sredinom 19. stoljeća izumljen je telefon, u početku skup način komuniciranja kojega su si mogli

Nekad su djevojke čekale poštara pred kućom čekajući pismo od svog dragoga. Danas se osjećaji izražavaju na internetu ili SMS-om.

Helena Gorup, 2.6

je prijenosni telefon koji se u početku mogao koristiti samo u automobilima. Taj telefon bio je preteča današnjih mobitela koji su danas sve manji, povoljniji i s mnogo više mogućnosti, a još uvijek se svakodnevno usavršavaju i mijenjaju.

Prije samo nekoliko desetljeća nastao je i internet, svjetska mreža koja se nevjerojatnom brzinom proširila i udomaćila u svakom domu. Pomoću interneta možemo slati e-maileve, čitati vijesti, knjige, komunicirati, slušati glazbu, gledati filmove i još mnogo toga. Živimo u vremenu u kojemu je sve određeno tehnologijom. Koliko god nam ona olakšava život i pruža nove mogućnosti, isto tako nam često oduzima previše slobodnog vremena, te nas tjera da zaboravimo na prave vrijednosti u životu.

Imam nekoliko prijateljica koje žive u drugim gradovima i rijetko se vidamo. Najčešće komuniciramo preko mobitela i interneta, ali ponekad sjednem i napišem im pismo. Volim iščekivanje poštara, čitanje rukopisa drage osobe, male poklone iznenađenja koji ispadnu iz omotnice... To dopisivanje na chatu nikada neće moći nadomjestiti.

Valentina Kokavec, 2.b

Fotografija: Tena Knežević, 3.e

priuštitu samo bogatiji slojevi društva. S vremenom se telefon usavršavao, mijenjao svoj oblik, te postao dostupniji širim slojevima društva. Krajem 20. stoljeća nastao

Lajkaj mi lajk!

Fenomen Facebook

Stranica koju najviše posjećujem je Facebook. Na njemu saznam puno toga, ponekad i više nego što sam željela. Statusi na kojima govorite kako ste tužni, plače vam se, hladno vam je ili idete jesti informacije su koje nikoga ne zanimaju i trebate ih zadržati za sebe. I sama često objavljujem nove statuse, ali to su najčešće stihovi neke pjesme koja odražava moje raspoloženje. Najveća greška koju, kao korisnik Facebooka, možete učiniti je dodavanje velikog broja prijatelja. Smanjite broj prijatelja, tj. ostavite samo one koje osobno poznajete.

Svakog dana mogu pogledati nove slike svojih prijatelja. Zanimljivo je pregledavati dogodovštine s putovanja i izleta, no neki ipak pretjeruju u izboru slika. Po 10 novih slika u albumima naziva „Opet ja“ ili „Opet dosadno“ svakog dana nikoga ne zanimaju. No, često se nađu i neprimjerene slike kojih bi se trebalo sramiti. Pijana i polusvjesna stanja nekome su možda i smiješna, no obično su neugodna i ne želimo podsjetnik na njih. Isto tako bi nam se jednog dana mogle obiti o glavu golišave slike, kako djevojkama, tako i mladićima. Danas vam slika bez majice može donijeti

Vama i još 35 drugih drugih se ovo sviđa.

Pogledaj svih 23 komentara.

popularnost i nekoliko novih zahtjeva za prijateljstvo, no sutra bi vam mogla uzrokovati velike probleme. Isplati li se to?

Valentina Bazina, 3.a

Mi, mladi, prilično smo neoprezni po pitanju iznošenja svoje intime i osobnih podataka na internetu. Kada objavljujemo fotografije, statuse, poveznice ili video zapise,

Prije 3 sata/i · Sviđa mi se · Komentiraj

ne razmišljamo o mogućim posljedicama.

Danas smo samo učenici, ali nikad ne znamo što nas čeka u životu. Možda netko od nas ostvari uspješnu karijeru ili postane slavan. Današnji mediji su okrutni, novinari daju sve od sebe kako bi pronašli sočne i prljave detalje o poznatima.

Katarina Kljajić, 3.a

Koliko nas je pročitalo uvjete korištenja na Facebooku? „Kada objavite sadržaj ili informaciju koristeći opciju *'omogući pristup svima'*, dopuštate svima, uključujući i ljude koji nisu korisnici Facebooka, pristup i mogućnost korištenja tih informacija, te mogućnost da se iste povežu s vama (npr. vaše ime ili slika profila)“.

Na žalost, internet je postao prozor kroz koji nas se lako može promatrati, ali samo našom vlastitom greškom. Mi smo drugima dopustili pristup našim informacijama, otkrili smo im naše najintimnije osjećaje, podijelili s neznancima sreću i tugu. Usudit ću se reći i ono najgore, cjelokupni naš identitet koji smo ostavili na društvenim mrežama sada je vlasništvo ne samo nas, nego i drugih ljudi, neznanaca, zločinaca i perverznojaka, pa sve do samih vlasnika društvene mreže na koju smo se odlučili registrirati. Ali to smo, moje dame i gospodo, sami sebi skrivili.

Matej Matičević, 3.b

Ljubav preko interneta

Ulaskom interneta u naše živote, brzo smo mu našli još jednu namjenu – upoznavanje, flert, pa čak i ljubav. Od petominutnih vatrenih razgovora pa do upoznavanja koja su rezultirala dugogodišnjim vezama i brakovima, pitam se koliko je internet promijenio način na koji ljubimo?

Facebook je daleko najpopularnija društvena mreža na svijetu, pa tako i u regiji. U Hrvatskoj je otvoreno preko milijun profila. Tako su Facebook poruke i statusi mnogima zamijenili e-mail. Dogovaramo se za odlazak na kavu, druženje, izlazak ili sastanak. A Facebook nam olakšava i potragu za dečkom/curom. Odmah na početku profila stoji informacija zanimaju li vas dečki, cure ili možda oboje. Razmislite, na svoj profil ste stavili dovoljno osobnih informacija da se o vama može napisati esej.

Upoznavanje novih ljudi uvijek je izazov, što nam internet može olakšati, ali, ako nismo oprezni, zagorčat će nam život.

Preko, sada već veterana, Iskrice, pa do aktualnog Facebooka, s nekim se možete povezati i vidjeti slažete li se i prije nego ga upoznate. No, mnogo je slučajeva u kojima se osobe lažno predstavljaju otvaranjem lažnih profila, i predstavljanjem u savršenom svjetlu. Pazite na sebe i ne budite naivni. Proguglajte tu osobu, provjerite je. Više opreza, a manje entuzijazma!

Internet spašava i veze na daljinu. Ukoliko se sa svojom boljom polovicom ne vidate često, tehnologija vas spašava i zbližava. Skype ili MSN će vam omogućiti da se čujete i vidite kao da ste u istoj prostoriji.

Najviše se priča o negativnim utjecajima interneta, a pri tome zaboravljamo kolikim je ljudima internet omogućio nova poznanstva, iskustva i osjećaje, kao i obnavljanje starih prijateljstava i obiteljskih veza.

Marina Bitunjac, 3.b
Fotografija: Tena Knežević, 3.e

Internet – prozor kroz koji netko gleda nas, a ne mi na svijet?

Internet postaje potreba suvremenog doba, a ne luksuz. Čuti se s obitelji i prijateljima s drugog kontinenta tako brzo bilo je nezamislivo do pojave interneta. Danas je ta mogućnost normalna. Na internetu se pojavljuje velik broj ljudi sve dobi. Internet, kao i sve ostalo, ima svoje dobre i loše strane. Dobra strana je ta što nam omogućava brz dotok informacija, pristupačnost velikom broju ljudi, kao i mogućnost lakšeg poslovanja. To su uistinu korisne stvari koje nam olakšavaju i uljepšavaju život. Od loših strana sve se više spominje privatnost. Oduzima li nam Internet privatnost?

Internet omogućava ljudima prodiranje u tuđu javnost. Danas postoje programi pomoću kojih možete vidjeti što drugi rade na svom računalu. To je problem današnjice, ali ne možemo okriviti internet. Činjenica je da su danas ljudi sposobni napraviti stvari koje ljudi u prošlosti nisu niti zamišljali. Možemo li za to okriviti internet ili neki drugi medij? Ne! Naša osobnost je rezultat nas samih, naših pokušaja, mišljenja i postupaka. Nismo mi roboti kojima se upravlja, imamo svijest i slobodu birati. Zašto onda postajemo takve zvijeri? A onda za sve pokušamo okriviti internet i ljude koji su osnovali društvene stranice. Unatoč svemu, svi mi se moramo prilagođavati okolini pa je danas potrebno naučiti zaštititi se. Postoji puno mogućnosti zaštite od krađe identiteta i ostalih postupaka od strane ljudi koji su to sposobni napraviti. Nije u redu da mi moramo paziti na svaki svoj korak, jer bi netko mogao proviriti u našu privatnost. To ne bi trebalo biti tako, ali jeste i zbog toga moramo poduzeti sve što možemo kako bismo se zaštitili. Naša je krivnja ako

vidimo lažni Facebook profil na svoje ime, a pravi profil nam nije zaključan. Vrijeme koje mladi provedu na internetu ne pokazuje ništa dobro. Umjesto izlaska na kavu, veliki broj će sjediti i „buljiti“ u monitor. Opet, za to smo krivi mi – mladi. Internet je taj koji nam pruža razne mogućnosti, a mi smo ti koji ih prihvaćaju i zato jedino mi možemo biti krivci u slučaju nestanka privatnosti. Popis naših prijatelja na društvenim stranicama ovisi o nama. Ukoliko imamo 2000 prijatelja, može li se uopće govoriti o ikakvoj privatnosti? Sve naše fotografije, vijesti (kad, gdje i s kim) će biti dostupne 2000 ljudi. Tu privatnosti nema, ali smo je sami izbrisali. Privatnosti u pravom smislu riječi odavno nema, ali, radi svoje sigurnosti, moramo se potruditi koliko toliko se zaštititi. Nikada nećemo na ovom svijetu, s ovakvim ljudima moći biti sigurni. S internetom ili bez njega ovaj svijet predstavlja mjesto puno opasnosti zbog onoga u što se ljudi pretvaraju. Da postoji imalo poštovanja na ovome svijetu, nikoga ne bi zanimalo što netko drugi radi na svom računalu. To je njegova stvar, njegova privatnost, njegov život.

S obzirom na sve navedeno, da, internet je postao prozor kroz koji netko gleda nas, a ne mi na svijet, ali taj prozor smo otvorili mi sami. Mi smo ti koji moramo taj prozor zatvoriti i zatamniti, kako bi drugima zamutili pogled u našu privatnost, jer teško je vjerovati današnjim ljudima kad gledamo kakve zvijeri ljudi postaju i što sve čine. Ne smijemo dozvoliti masovna otvaranja prozora, jer tko zna gdje će nas taj put odvesti. Možemo li si dopustiti lošije stanje na ovome svijetu od trenutnog?

Ivana Milardović, 3.b

Sekte i mladi Koliko smo izloženi?

Nasilje je preplavilo čitav medijski prostor. Naslovnice novina pune bizarna ubojstva, udarne vijesti na televiziji govore i o sve većoj raširenosti nasilja, droge i ostalih ovisnosti. Sve je više mladih koji, ponukani primjerima filmskih junaka, sežu za raznovrsnim opijatima. Na kraju izgube bitku i postanu dio crnih statistika. Djeca teže razlikuju realnost od mašte, pa je na njih utjecaj medija veći. Česti su slučajevi zlostavljanja među vršnjacima, čak i vrtičke dobi. Razvijanje agresivnosti potiču i nasilne igrice koje su danas popularne među djecom svih uzrasta.

Zabrinjavajuće je i mnoštvo slučajeva kolektivnih samoubojstava. „Prema dostupnim statistikama, u našoj zemlji je suicid treći uzrok smrti kod mladih od 15 do 24, a šesti uzrok smrti kod djece od 5 do 14 godina“, navodi socijalni pedagog Nebojša Buđanovac. Na internetu djeca dolaze u napast i često sasvim slučajno, privučeni primamljivim opisima internetskih stranica, postaju članovi sekte koje stručnjaci nazivaju „lovcima na duše“. Postoji nekoliko vrsta sekti, no najraširenije su evangelističke koje se oslanjaju pretežito na Bibliju, te gnostičke, koje temelje svoja učenja na mistici.

Sekta Crna ruža često je proglašavana urbanim mitom, a i dio stručne javnosti nije čuo njezino postojanje. Međutim, postoje jasni pokazatelji da zaista postoji i da ima velik utjecaj na mlade. Prepoznatljiv znak je crna ruža koju pošalju članu koji si potom mora

oduzeti život. Ako to ne učini sam, učine to drugi članovi. U proteklih 25 godina mnoga se samoubojstva mladih na ovom području mogu povezati s ovom sektom. Pojavljuje se u Hrvatskoj krajem 80-ih godina. Tada je sva mladež u crnoj odjeći bila optuživana za pripadnost sekti. Prema Nebojši Buđanovcu, neki članovi su danas na utjecajnim pozicijama. Mlade uvjeravaju da će napustiti ovaj užasan svijet, te da će nakon samoubojstva otići u neki bolji i ljepši svijet. Takvim su utjecajima, nažalost, posebno podložne mlade osobe s traumama poput smrti bliske osobe, zlostavljanja ili tereta neke druge nesreće.

Ljudi se boje da će ih, ako progovore o tome, društvo doživjeti kao neozbiljne ili neuračunljive, pa se postojanje sekti prešućuje. Treba iznova naglašavati kako je riječ o realnom problemu koji ne smije biti obavijen mitom i legendama jer na taj način postaje samo zanimljiviji mladima, kao i svako „zabranjeno voće“.

Marija Relić, Anita Tunjić i Helena Zdjelarević, 4.d

Crtež: Tea Matošić, 2.g

Kako je ljubav postala slijepa...

Jednom davno, svi ljudski osjećaji i vrijednosti našli su se na skrivenom mjestu na Zemlji... Kada je Dosada zijevnula treći put, Ludost je, uvijek tako luda, predložila: "Hajdemo se igrati skrivača! Tko se najbolje skrije, pobjednik je među osjećajima."

Intriga je podigla desnu obrvu, a Radoznalost je, ne mogavši prešutjeti, zapitala: "Skrivača? Kakva je to igra?" "To je jedna igra", započela je objašnjavati Ludost, "u kojoj ja pokrijem oči i brojim do milijun, dok se svi vi ne sakrijete. Kad završim s brojanjem, polazim u potragu, i koga posljednjeg pronađem, taj je pobjednik."

Entuzijazam je zaplesao, slijedilo ga je Oduševljenje. Sreća je toliko skakala da je nagovorila na igru i Sumnju i Apatiju koje nikada ništa nije zanimalo. Ali nisu se svi htjeli igrati. Istina je bila protiv skrivanja, a i zašto bi se skrivala? Ionako je uvijek, na kraju, svi pronađu. Ponos je mislio da je to glupa ideja, iako ga je zapravo mučilo što on nije bio taj koji se sjetio predložiti igru. Oprez nije htio riskirati.

"Jedan, dva, tri..." počela je brojati Ludost. Prva se sakrila Lijenost koja se, kao i uvijek, samo bacila iza prvog kamena na putu. Vjera se popela na nebo, Zavist se sakrila u sjenu Uspjeha koji se, mučeći se, popeo na vrh najvišeg drveta. Velikodušnost se nikako nije mogla odlučiti gdje da se sakrije, jer joj se svako mjesto činilo savršenim za jednoga od njezinih prijatelja. Ljepota je uskočila u kristalno čisto jezero, a Sramežljivost je provirivala kroz pukotinu drveta. Krasota je našla svoje mjesto u letu leptira, a Sloboda u dahu vjetra. Sebičnost je pronašla skrovište, ali samo za sebe! Laž se sakrila na kraju duge (laže! bila je na dnu oceana), a Požuda i Strast

u krateru vulkana. Zaborav se zaboravio sakriti, ali to nije važno. Kada je Ludost izbrojala 999.999, Ljubav još nije pronašla skrovište jer je bilo sve zauzeto. Ugledavši ružičnjak, uskočila je, prekrivši se prekrasnim pupoljcima.

"Milijun", zavikala je Ludost i započela svoju potragu. Prvu je pronašla Lijenost, iza najbližeg kamena. Ubrzo je začula Vjeru kako raspravlja o teologiji s Bogom, a Strast i Požuda su iskočile iz kratera od straha. Slučajno se tu našla i Zavist, i naravno Uspjeh, a Sebičnost se nije trebala ni tražiti. Sama je izletjela iz svoga savršenog skrovišta koje se pokazalo da je baš tamo pčelinja košnica. Od tolikog traženja Ludost je ožednjela, i tako u kristalnom jezeru pronašla Ljepotu.

Sa Sumnjom joj je bilo još lakše jer se ona nije mogla odlučiti za skrovište, pa je ostala sjediti na obližnjem kamenu. Tako je Ludost, malo po malo, pronašla gotovo sve. Talent u zlatnom klasju žita, Tjeskobu u izgorjeloj travi, Laž na kraju duge (laže! bila je na dnu oceana), a Zaborav je zaboravio da su se uopće igrali. Samo Ljubav nije mogla nigdje pronaći. Pretražila je svaki grm i svaki vrh planine i kada se već razbhjesnila, ugledala je ružičnjak. Zašla je među ruže, uzela suhu granu i, bijesna i iznemogla, počela udarati po prekrasnim ružinim pupoljcima. Odjednom se začuo bolan krik. Ružino trnje izgredalo je Ljubavi oči. Ludost nije znala što da učini. Pronašla je pobjednika, osjećaj nad osjećajima, ali Ljubav je postala slijepa. Plakala je i molila Ljubav da joj oprost i na kraju odlučila zauvijek ostati uz Ljubav i pomagati joj.

Tako je Ljubav postala pobjednik nad osjećajima, ali je ostala slijepa, a Ludost je prati kamo god ide.

Priča s Facebooka

Istina o laži

Reklame su vrsta komunikacije čija je svrha informiranje potencijalnih kupaca o proizvodima ili uslugama. Danas se za oglašavanje koriste mediji poput televizije, radija, novina, interneta, plakata, pa čak i video igara. Reklame možemo naći i na prijevoznim sredstvima, autobusnim i tramvajskim stanicama i drugdje. Materijal za oglašavanje je tamo gdje ga ljudi mogu lako uočiti. Reklame sadrže činjenice i uvjerljive poruke o onome što reklamiraju, ali i više od toga.

Koliko minuta reklama moramo gledati na TV-u u satu? Koliko stranica reklama dobijemo u plaćenim novinama? Previše, puno previše... Na što se uopće današnje reklame svode? Pone su laži, pretjerivanja, seksualnih aluzija, bajkovitih priča i podsvjesnih igrica. Igraju na kartu želja i nagona, navodeći nas na pomisao da moramo imati više, bolje i jače, da možemo postati "sretni" poput manekena koji

predstavljaju određeni proizvod. Moderna reklama je bajka o proizvodu u kojoj reklamirani proizvod igra tek sporednu ulogu. Reklamiranje je postalo pričanje priče.

Na satu engleskoga jezika obrađivali smo reklame. Nakon što smo kritički porazgovarali o svakoj reklami, shvatili smo da sve imaju isti cilj – navesti nas da vjerujemo u laž, da vjerujemo kako su potpuno nebitne stvari bitne. Kupujemo ono što ne trebamo i što nikada neće dovesti do obećanog rezultata – nećemo imati gušću kosu, ljepšu tjelesnu figuru, čišći ten, bolji standard, kvalitetniji obiteljski i društveni život...

Svaka grupa odabrala je po jednu reklamu za koju je napravila antireklamu te prikazala stvarnost koju bismo svi trebali vidjeti. Neke od reklama mogu se vidjeti na stranicama školskih novina.

Dorotea Tomljenović, 2.c

Bavim se...

Fotografija je zapisivanje prizora iz stvarnosti na materijal koji je osjetljiv na svjetlost. Prvi susret s fotografijom bio je kada sam, kao dijete, otvorila vrata zatamnjene sobe u kojoj je moj tata razvijao filmove. Volim se baviti fotografijom jer pomoću nje mogu zaustaviti vrijeme, te se kasnije lakše i bolje mogu prisjetiti mjesta i događaja.

Fotografijom se ne bavim onoliko koliko bih htjela, te slikam većinom analognim fotoaparatom, znači, razvijam filmove koje „ispucam“. Većinu slika slikam fotoaparatom „Minolta x 370“, koji

O kalendaru

Tijekom listopada i studenog 2010. godine nekoliko je učenica 3.b razreda naše škole (pod autorskom palicom Tene Knežević, 3.e) radilo na izradi kalendara za 2011. godinu. Kalendar koji predstavlja i slavi naš grad osmišljen je i izrađen u okviru projekta *Kud' plovi ovaj Brod? (So the vessel floats...)* i može se vidjeti na internetskoj stranici naše škole.

Vrijedno prikupivši izvorne fotografije ljepota i bogatstava našega grada i slavonske tradicije, učenice su odabrale fotografije koje će predstavljati 12 tematskih područja čija se početna slova, kroz 12 mjeseci u godini, redom slažu u ime našega grada.

je odličan analogni fotoaparat za početnike. Dosta vremena provodim čitajući časopise o fotografiji i prateći web stranice omiljenih fotografa među kojima su Eric Lemon i Steve McCurry. Najdraža fotografija mi je „Migrant Mother“ (Dorothea Lange), jer i sama najviše volim slikati ljude i pojave. Makro fotografija je jedna od najzanimljivijih foto-tehnika za promatranje, ali iziskuje skupe i kvalitetne objektivne te na posljetku dobijemo fotografije sa zanimljivim detaljima koji su često oku nevidljivi.

Tena Knežević, 3.e

Naslovnica kalendara donosi fotografski i literarni uradak prošlogodišnjih maturantica naše škole, što dokazuje kako ovaj projekt nastaje i živi kroz generacije učenika. Obrada, izrada i tisak kalendara autorski su rad učenika, u suradnji s knjižničarkom škole, što također valja s ponosom istaknuti.

Naš Brod, naša Slavonija i Hrvatska plove put Europske unije i nekih, kažu, boljih vremena. Kalendar koji predstavlja svojevrsan vodič kroz naš grad iz perspektive mladih ističe kako ono samo naše - jedinstveno i prepoznatljivo - što nosimo sa sobom, moramo znati voljeti i cijiniti!

Ivana Opačak, prof.

Industry

So the vessel floats...

*Both my harbours and
my vessel
Flowing down the
River of Secrets...*

*I know..
Vessels always
flow back
To their harbours.*

Kristina Koc, 2009

Dance - traditional & modern

December 2011

Radionice na Savi

U utorak, 15. ožujka 2011. godine, učili smo uz Savu. Bio je to prijedlog naše razrednice, profesorice Opačak, kako bismo se opustili, zabavili, a usput nešto i naučili.

Za vrijeme velikog odmora uputili smo se prema Savi. Podijeljeni u tri skupine – literarnu, likovnu i fotografsku, preuzeli smo zadatke. Učenici su postali profesori, a profesorica učenica. Ubrzo su klupe uz Savu bile popunjene crtačima i piscima koji su "hvatali" inspiraciju. Kroz grad su "letjeli" fotografi pokušavajući fotografirati grad kao profesionalci. Na kraju smo predstavili svoje radove, komentirali, ocjenjivali... Usljedio je druženje uz sok.

Bio je to lijep dan za nas. Rezultati su se svima svidjeli, no, što je najbitnije, zajedno smo se opustili i zabavili. A naš Brod plovi dalje...

Ivana Milardović, 3.b

Drveće odijeva najljepše haljine.

Sunce se bori s oblacima.

A Sava,

Sava još ima tužno lice

I tužan pogled u očima.

Vidim to očima svoje duše.

Tuga joj prolazi hodnicima moga bića.

Ona čuva mnoge tajne:

Tajne ljudi,

Tajne grada...

I polako odlazi,

Odlazi i više se ne vraća.

I moj pogled odlazi

Daleko u nepovrat.

Ivona Lovrić, 3.b

Fotografija: Matea Barišić, 3.b

Sjedim i lutam...

Pogledom milujem pješčane kristale

I bacam ih daleko u vodu...

Kad ja sada nigdje ne mogu,

Neka bar oni nekamo odu.

Ivana Oreč, 3.b

Crtež:

Marina Bitunjac, 3.b

Čist zrak – obećana zabluda

Nepodnošljivi smrad, oblaci dima nad gradom, porast broja oboljelih i umrlih od karcinoma uzrokovanih štetnim plinovima i česticama iz rafinerije u Bosanskom Brodu postali su svakodnevica ljudi u Slavanskom Brodu.

Država je digla ruke, ili, bolje rečeno, nije ih niti uplela, stoga građani pokušavaju izvršiti pritisak kojim će svoje "pravo na čist zrak", obećano Ustavom Republike Hrvatske, moći ostvariti. Duže vrijeme pokušava se vlasti BiH i Republike Srpske prisiliti na ugrađivanje filtera kojim će se smanjiti ogromna emisija štetnih spojeva iz rafinerije, ali se isti oglašuju o sva upozorenja i pritužbe. Građani zahtijevaju ugradnju mjernih stanica za očitavanje razine benzena u zraku kakvih u hrvatskim nacionalnim parkovima ima po 15 primjeraka; ipak, za jedno naseljeno područje poput našega grada nabaviti taj uređaj se čini nemogućom misijom. Najzanimljivije od svega je što, prema nekim izvorima, građani Bosanskog Broda smatraju rafineriju svojim životom te govore kako im ona ne

škodi ni najmanje i da se tek ponekad može osjetiti "blaži" smrad.

A mi se pitamo trebaju li se početi događati ekstremne situacije poput novih bolesti ili epidemija, mutiranja ili transformacija da bi se shvatila razina opasnosti koja lebdi nad našim domovima već duže vrijeme!? Nisu li nepodnošljiv smrad i učestala obolijevanja dovoljan pokazatelj da nešto zaista treba promijeniti!?

Tekst: Veronika Opačak, 3.b

Fotografija: Ivana Sirotković, 3.b

Obilježili smo...

Bavim se...

Članica sam ženskoga odbojkaškog kluba Marsonia, visoko rangiranog kluba u Hrvatskoj. Odbojku sam počela trenirati s nepunih 13 godina. Treninge imamo svakog dana po dva puna sata, a vikendom i utakmicu. Ponekad je zaista teško uskladiti školu i treninge, ali uz samo malo truda, volje i dobre organizacije sve se može.

Odbojku sam počela trenirati na tatin nagovor i zaista nisam požalila. To je predivan sport koji me ispunjava, a također je praktično jer na treningu izbacim sve svoje frustracije. Ljeti se organiziraju pripreme, te često imam i po dva treninga dnevno, što je zaista naporno. Naravno da mi povremeno nestane motivacije i izgubim volju, ali to su prolazne faze koje brzo prođu.

Neki bi rekli kako je nemoguće trenirati svaki dan i uz to biti odličan u školi, no ja sam dokaz da nije tako. Treniram svakog dana, a uz to sam i odlična učenica. Sve se može kad se hoće.

Antonela Blaževac, 2.b

Imam 16 godina i TAEKWONDO treniram punih 10 godina. Članica sam TKD kluba "BROD" koji se bavi WTF-om (World Taekwondo Federation), tj. olimpijskim sportom.

Svakodnevno treniram, te postizem brojne uspjehe na natjecanjima i dobivam priznanja za perspektivnu sportašicu grada i županije. Nositeljica sam majstorskog crnog pojasa 2. DAN. Natječem se i u kategoriji borbi (kyorugi) i u formama (poomsae). Forme su zamišljena borba s protivnikom, svaki korak i tehnika mora biti izveden kao da se borim s napadačem. Do sada sam osvojila 70 medalja.

2010. godine u borbama sam postala prvakinja Slavonije, dok sam na državnom prvenstvu u formama osvojila dva zlata i srebro (u pojedinačnom nastupu, usklađenom paru i timu).

Od inozemnih prvenstava sudjelovala sam u Budimpešti i na

prvenstvu u Beogradu gdje sam osvojila broncu. Na kraju se moj san ostvario, primijetio me izbornik Hrvatske tehničke reprezentacije. Pozvao me na pripreme na

Bjelolasicu u prosincu 2010. godine i od tada sam dio Hrvatske tehničke reprezentacije.

Očekuju me brojna natjecanja u Hrvatskoj i izvan nje. Na putovanjima, osim što bude veselja zbog medalja ili tuge zbog neostvarenih dobrih rezultata, upoznajem ljude iz raznih zemalja diljem svijeta i stvaram nova prijateljstva.

Nadam se da ću, uz svakodnevno treniranje i česta putovanja vikendima, uspjeti održati odličan uspjeh u školi jer ipak...škola mora biti na prvom mjestu.

Laura Šitum, 2.c

Taekwondo ITF (International Taekwondo Federation), korejsku borilačku vještinu, koja u doslovnom prijevodu znači umjetnost borbe rukama i nogama, treniram već desetak godina. Za mene je taekwondo oduvijek bio nešto posebno i drugačije. Dok su drugi gledali na nj kao na sport za agresivne i hiper-aktivne osobe, za mene on predstavlja vještinu kroz koju mogu postati bolja osoba. Učim poštovati druge, kako se kontrolirati, nikad ne odustati od svog cilja, imati viziju i slijediti svoj cilj.

Dugo već idem na različita natjecanja gdje sam osvojila mnoge medalje - zlata, srebra ali ponekad i bronce. 2006. godine, s 13 godina sam nastupila na europskom prvenstvu u

Njemačkoj te sam osvojila 2 srebra i 2 bronce. To je bilo moje prvo europsko prvenstvo.

Već sljedeće godine sudjelovala sam na svjetskom prvenstvu u Engleskoj gdje sam osvojila brončanu medalju. Motivirana dotadašnjim odličjima, 2008. godine sudjelovala sam na europskom prvenstvu na Sardiniji u Italiji gdje sam postala europska prvakinja u sparingu. Ondje sam osvojila još mnogo medalja. Smatrala sam da je to vrhunac moje karijere sve do europskog prvenstva 2009. godine u Umagu. U rodni grad sam se vratila s 4 zlatne medalje, 2 srebrne i 1 broncom. Tada sam iznenadila samu sebe, a ondje sam upoznala mnoge drage ljude s kojima sam još i danas u kontaktu. Lijepo je doći na natjecanje i

sresti prijatelja koji te bodri i podržava. Takva situacija mi se dogodila kada sam ljetos stigla sa svojim timom u Južnu Koreju gdje je održan taekwondo ITF i WTF festival, te ITF svjetsko prvenstvo. Došli smo na svjetsko prvenstvo u „kolijevku“ taekwonda - to je san svakoga tko trenira taekwondo.

Poslije sudjelovanja na više svjetskih i europskih prvenstava, u mojoj kolekciji nedostajala je još samo zlatna medalja sa

svjetskog prvenstva. Iako sam potajno to priželjkivala, nisam vjerovala da ću ja biti ta koja će odnijeti zlato i popeti se na svjetski vrh. Od nas 3000, natjecatelj iz Australije i ja smo izabrani da čitamo prisegu na velikoj ceremoniji otvaranja. Osim toga, na moje veliko iznenađenje, došla sam i do finalne borbe. Bilo je teško. Bila sam jako umorna, imala sam problema s koljenom na kojemu su mi pukli ligamenti. Sve mi je stvaralo probleme, ali sam samo u jedno bila sigurna: znala sam da želim to zlato i da ja to mogu! Uz veliku podršku mojih navijača, pobijedila sam. Postala sam SVJETSKA PRVAKINJA. Cilj svakog sportaša - popeti se na tron i ponosno dići svoju zastavu. Osjećaj je bio neopisiv - sreća, olakšanje, ponos i zadovoljstvo. Bez velike podrške moje obitelji, osobito tate koji mi je i trener, ne bih uspjela. Oni su bili uz mene kad je bilo najteže, kad je najviše boljelo, kad je najviše peklo, kad sam plakala, bila tužna i nesigurna. Koliko je ova zlatna medalja moja, toliko je i njihova. Iako sam ja svoj cilj velikim dijelom ostvarila, imam još mnogo planova za budućnost. Čim se oporavim od operacije ligamenata na lijevom koljenu, nastavljam gdje sam stala, te se nadam da ću otići na svjetsko prvenstvo u Kanadu 2012. i ponoviti uspjeh iz Koreje.

Ono što želim svima poručiti je da u životu treba postaviti visoke ciljeve. Treba imati vjere u sebe, biti uporan te imati oko sebe ljude koji vas u vašim planovima ne sputavaju, što je danas, nažalost, čest slučaj. U teškim situacijama treba dignuti glavu gore, nasmiješiti se i započeti ono što ste naumili. Često pomislim da je samo nebo granica.

Sanda Livia Maduna, 4.d

Moja baletna priča

Sve je počelo davne 1997. godine. Na danima Ivane Brlić Mažuranić gledala sam Oljine balerine kako plešu i tada sam i ja poželjela obući baletne papučice. Majka mi je obećala da će se to i dogoditi. Svoje prve probe ne mogu se sjetiti, ali mama mi je pričala kako sam plakala. Što bi drugo i mogla jedna trogodišnjakinja?! Čekala me pod prozorom dok nisam završila sa satom baleta.

Kako su mjeseci prolazili, osjećala sam da je to zapravo ono što sam i željela, a s godinama shvatila da je balet ljubav mog života i da je on taj koji će me održati na životu. Kada smo počeli vježbati osnovne klasične elemente na štapu i sredini sale, ispisala sam se. Te ruka stoji krivo, te lakat, te lijevi palac, pa desni, pa ne valja položaj glave... Pomislila sam da to nije za mene. Ipak, samo mjesec dana poslije, shvatila sam da ne mogu bez plesa i glazbe, vratila sam se.

Zovemo se Studio za moderni i klasični ples „Brodski leptirići“ i uvježbavamo klasične plesove koji su temelj svakoga plesa, ali također plešemo i moderne plesove. Zato se svaka balerina može lako prilagoditi različitim stilovima plesanja jer ima klasičnu podlogu, što joj dodatno olakšava učenje elemenata (jazza, rock and rolla, hip-hopa). Svoju visoku razinu uspješnosti koreografija postižem predanim radom i velikim brojem tjednih proba. Usklađenost pokreta, odabir glazbe i kostima pridonosi ljepoti i uspjehu

naših nastupa u Hrvatskoj, ali i izvan nje.

Moj prvi izlazak na pozornicu bio je s dudom i flašicom, plešući koreografiju „bebe“ što će mi zauvijek ostati u sjećanju. Imala sam tri godine. Od tada sam naučila kako kontrolirati tremu i disanje, te svaki novi odlazak na pozornicu postao je lak i kazališne daske su postale moj drugi dom. Zbog dugogodišnjeg vježbanja usvojila sam sve glazbene oblike, različite tehnike plesa i plesnu disciplinu. Meni je balet i zrak, i hrana, i piće.

Velika svjetska karijera ostvariva je samo izvan Hrvatske. Moskva je današnje baletno središte. Carski ruski balet dominira baletnom scenom. Njega vodi jedan od mojih uzora Maja Mikhailovna Plisetskaja. Jedna od poznatih brodskih balerina je Mia Čorak Slavenska, prva hrvatska i najveća primabalerina svih vremena. Grad Slavonski Brod 2004. postavio je spomen-ploču na kuću u kojoj se rodila, a svake se godine u veljači obilježava sjećanje na Miu.

Posebnu zahvalu posvećujem svojoj koreografkinji Olgi Andrusenko koja je uvijek uz nas, uči nas ne samo plesati, već i moralu i osnovnim ljudskim vrijednostima te životu, podržava nas i usmjerava. S njom nemamo samo poslovan odnos, već smo svi jedna velika obitelj, što nam pomaže u suradivanju i ostvarivanju ciljeva. Zavoljeti nešto što nije čovjek, a voljeti ga kao ljudsko biće, teško je objašnjivo, ali evo, ja sam primjer.

Karla Simeon, 2.c

Kazalište kao život

U studenome 2008. godine otišao sam na probu u Satiričko kazalište mladih Slavonski Brod. Moj život se toga dana promijenio, istog trena sam se zaljubio u kazalište. Ubrzo sam dobio svoju priliku i počeo s probama za prvu predstavu. Pripreme su trajale šest mjeseci. Tih šest mjeseci najljepše je razdoblje u mome životu.

Na dan premijere trebao sam po prvi put izaći pred punu dvoranu. Predstava je počela, atmosfera je bila napeta, a ja sam čekao svoj red da zakoračim na pozornicu. Sve oko mene se usporilo, srce mi je kucalo ubrzano i pomislio sam kako ću se sigurno

srušiti. Umjesto toga, zakoračio sam na pozornicu i – osjetio golemo olakšanje. Prožeo me nevjerojatan osjećaj i shvatio sam da je to ono čime se želim baviti u životu, pronašao sam svoj put. Otad je prošlo dvije i pol godine, i još uvijek željno iščekujem svaku probu

Kao i u svemu, i u kazalištu ima uspona i padova, ali lijepe uspomene nadjačaju sve ostalo. Svaki izlazak na pozornicu proživljavam kao da je prvi. Kazalište je život. Sada je postalo i moj život. U tom svijetu me svi razumiju, sve je pozitivno.

Matej Safundžić, 3.a

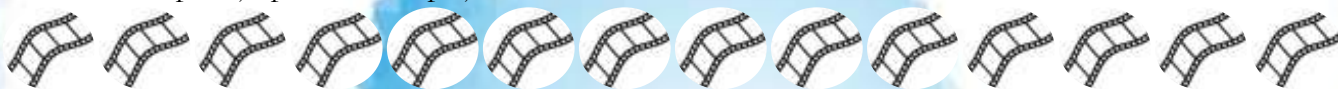
Školski „filmaši“

Nakon uspjeha filma „Siromaštvo i socijalna isključenost“, osvojene glavne nagrade na županijskom natjecanju, sudjelovanja na 3. Four river festivalu u Karlovcu i natjecanju „Ljudi za ljude“, filmska ekipa Ekonomsko-birotehničke škole Slavenskog Broda započela je novi projekt, ovoga puta veće produkcije.

Novi projekt, pod radnim imenom

„TVRTKA“, napeta je priča o korupciji i tomu što

"Jednog dana naša unučad će ići u muzeje da vide kako je bilo u siromaštvu", riječi su profesora dr. Muhammada Yunusa. Nadahnute ovim dobitnikom Nobelove nagrade za mir (2006.), i mi smo odlučile barem malo pridonijeti u borbi protiv siromaštva. Profesorica Poleksić zainteresirala nas je Natječajem Delegacije EU o borbi protiv siromaštva. S mnogo volje, ali ne i toliko sredstava, uz veliku pomoć Mateja Safundžića, snimili smo kratki film o mogućim rješenjima smanjivanja siromaštva.

Osnovale smo tvrtku pod imenom „Žar života“ i krenule u ostvarivanje ciljeva. Organizirale smo radionice te pružile smještaj, posao i dom onima koji to najviše trebaju – siromašnima, socijalno isključenima... Sve su to mali koraci kojima smo pokušale nešto promijeniti, ali kažu da ljudi koji počinju od malih stvari

je jedan pravednik spreman učiniti za pravdu. Nakon što ga svi njegovi podređeni otpišu i preuzmu stvar u svoje ruke, on je spreman učiniti sve kako bi istina izašla na vidjelo. Glavni glumac, scenarist i redatelj Matej Safundžić, o filmu govori: „Ovo je za mene najveći i najzabavniji projekt na kojem sam do sada radio. Nikada do sada nisam radio s ovakvim brojem glumaca i nadam se da ću ostvariti svoj cilj te napraviti ga kakvim sam ga zamislio. Ovim filmom želim pokazati da, iako se današnji svijet čini punim korupcije i varki, ipak postoje ljudi koji su voljni boriti se za pravdu.“

S Matejem Safundžićem u glavnoj ulozi, ostatak ekipe čine Mihael Đaković, Danijela Bahić, Ana Čičak, Andrea Čošagić, Valerija Ivanagić, Gabrijela Babić, Leonardo Bušić i ostali.

Nadamo se da će nakon nas doći nova generacija filmofila koji će, kao i mi, provesti nezaboravne trenutke snimajući, a potom i uživajući u plodovima vlastitoga rada. Matej Safundžić im poručuje: „Film je jedna predivna umjetnost. Radeći projekte nailazit ćete na brojne probleme, ali nemojte odustajati!“

Mihael Đaković, 4.b

uspiju na kraju učiniti nešto veliko. Naš projekt nije pobijedio, no, kao zahvalu za trud i pokušaj dobili smo Priznanje Delegacije Europske Unije i utješne nagrade. Ipak, nije bitno pobijediti – bitno je sudjelovati, dati mali dio sebe za druge. Bitno je reći ono važno svima, da čuju, da se i oni angažiraju u pomoći onima kojima je ona zaista potrebna.

Nije nam žao izgubljenoga prvog mjesta niti truda uloženog u ovaj projekt; naprotiv, drago nam je. Ako smo svojim djelima uspjele promijeniti barem jedan dan u životima ovih ljudi, neka to bude naša borba protiv siromaštva, neka to bude naš 17. listopada kojega nikada nećemo zaboraviti. Isto tako, poručujemo i vama da se borite u svojoj svakidašnjici jer djela su ono što čovjeka čini čovjekom!

Ivana Novaković i Matea Barišić, 3.b

Rijetki, ali jednaki

Sve češće se govori o toleranciji, njenoj važnosti i netolerantnosti društva. No, znamo li uistinu što se podrazumijeva pod tolerancijom? Biti tolerantan znači prihvaćati sve ljude onakvima kakvi oni uistinu jesu, uvažavajući njihova prava, mišljenja i osobne izbore te nastojeći razumjeti ista. Tolerancija je istinski važna jer njome činimo dobro i sebi i drugima. Ne postoji mjerna jedinica kojom se tolerancija može izmjeriti, ali postoji način da se preispita razina tolerancije društva u kojemu živimo – razgovor s ljudima koji se svakodnevno suočavaju s problemima netipičnim za većinu.

Ovaj je članak usmjeren na osnaživanje osoba s poteškoćama u razvoju te na ohrabivanje istih za aktivno sudjelovanje u životu njihove lokalne zajednice prepune netolerantnih vršnjaka. Želimo svima ukazati na to da je ono što je zdravom čovjeku sasvim banalna stvar, primjerice trčanje, nekim našim vršnjacima nesavladiva prepreka.

Poznajemo li nekoga u svojoj bližoj okolini tko teže hoda ili ne može hodati? Bi li nam smetalo da je takvo dijete u našoj grupi? Bismo li htjeli da nam bude prijatelj? Bismo li ga branili kad bi mu se netko rugao, pomogli mu kad bi to bilo potrebno? Sve su to pitanja od kojih bježimo i na koja izbjegavamo odgovoriti. Da bismo saznali kako se oni osjećaju u našoj blizini, razgovarali smo s učenicima naše škole – Martinom, Denisom i Bornom – koji imaju poteškoća sa zdravljem. Pitali smo ih kako se osjećaju u društvu vršnjaka, od čega točno boluju, što ih muči, te kako bismo mogli utjecati da to promijenimo.

Veseli i uvijek raspoloženi **Denis**, učenik 2.d razreda (poslovni tajnik), objasnio nam je da boluje od leucinoze, točnije metaboličke bolesti koja se tretira posebnom dijetom – voćem i povrćem. Upitali smo Denisa je li se u ovih godinu i pol, koliko pohađa našu školu, susreo s neugodnim komentarima vršnjaka i iskreno nam je odgovorio da je. Malo se suzdržao, te ponovio kako je sada sve u redu, da je ta osoba shvatila zašto se ružno ponašala, te njemu u čast posvetila plakat o osobama s posebnim potrebama. Zaključio je da se osjeća zadovoljno, da ga sada u potpunosti prihvaćaju svi u razredu i njegovoj okolini. Bilo nam je drago to čuti.

Martina, učenica 1.c razreda (upravna referentica), rodnom je iz Stare Gradiške. Radi lakšeg putovanja živi u domu u Slav. Brodu, a u školu dolazi autobusom. Pojasnila nam je kako je bolovala od raka zdjelice; nakon što joj je operativnim

Kao dijete volio sam dugu. Djed mi je objasnio kako duga nastaje kada pada kiša dok sunce sja. Najljepše boje koje je čovjek ikad vidio...

Baka je znala reći da će se onome tko prođe ispod duge ostvariti želje... Kao mali imao sam samo jednu želju: biti "normalan" kao i sva druga djeca – voziti bicikl, plivati i činiti sve što su moji prijatelji mogli... Doktori su mi govorili kako će mi biti sve gore i teže ne budem li se trudio postići svoj cilj...

Sada, kada sam stariji, često se sjetim bake i djeda, priča o dugi i ostvarivanju želja... No, sada svoje želje sam ostvarujem.

(isječak iz jedne školske zadaće)

zahvatom odstranjen tumor, imala je problema s bubrezima, te je potom slomila nogu i zato sada teže hoda, točnije na štakama. Voli pisati pjesme i vrlo rado sluša Thompsona. Martina je također zadovoljna razredom, prihvaćena je i sa svima se odlično slaže.

Međutim, nije sve tako krasno kako se čini. Najstariji od učenika koje smo intervjuirali, **Borna** (3.f, prodavač), nije zadovoljan odnosom okoline prema osobama s invaliditetom. Njegova dijagnoza je djelomično oduzeta desna strana tijela, oštećenje nastalo uslijed porođaja. Otkako zna za sebe, nosi se s tim oštećenjem kako najbolje zna. Kako sam kaže, "oporavka nema, može se samo truditi i raditi na tome da njegovo tijelo ne propadne". Svakodnevno slušamo kako osobe s invaliditetom imaju prednosti u društvu, no Borna kaže kako on to nije doživio. Na pregledima i kontrolama satima čeka na red,

kod liječnika specijaliste se mora naručiti mjesecima ranije, a "bez veze" ga nisu htjeli primiti ni na praksu. Ne ostvaruje nikakva dodatna prava, nema čak ni pravo na dječji doplatak; tek jednom godišnje ide u toplice na rehabilitaciju. Dakle, i oni koji im mogu i znaju pomoći, jednostavno to ne žele, te se za sve moraju sami izboriti.

U svijetu u kojemu je ideal imati, a ne i biti, sudjelovati, ali i pobijediti, živjeti i uživati, osobe s posebnim potrebama teško se uspijevaju izboriti za svoja prava – da ostvare svoje ljudsko dostojanstvo i ravnopravno mjesto s tzv. 'normalnim' i 'zdravim' osobama. Osobe s posebnim potrebama nisu ništa manje vrijedne od nas. Tu ubrajamo osobe s genetičkim manama koje ne dopuštaju normalan razvoj i djelovanje tjelesnih funkcija i(li) mentalnih sposobnosti, te sve osobe kod kojih se opisani nedostaci pojavljuju kasnije u životu zbog različitih bolesti ili nesreća. Ljudi s određenim oštećenjem su, bez obzira na vrstu poteškoće, osobe, i imaju prirodno pravo na poštivanje svoga ljudskog dostojanstva. Također imaju jednaka osnovna prava, slobode i odgovornosti kao i ostale osobe iste dobi koje nemaju oštećenje. Najvažniju ulogu ovdje ima stav koji ćemo zauzeti prema takvim osobama kako bi njihov život bio što ljepši i ostvareniji!

Šire gledano, možemo reći da smo svi mi osobe s posebnim potrebama jer nam je potrebna pomoć drugih ljudi. Svaka je osoba jedinstvena i neponovljiva. Svako ljudsko biće u sebi ima mogućnost da prebrodi okolnosti u kojima se nalazi i da se razvije do neslućenih mogućnosti. Svaka osoba ima svrhu zbog koje postoji i svaka osoba tu svrhu može otkriti. Jer život je kao put, kao izazov. Nudi nam beskrajne mogućnosti koje se pred nama otvaraju svaki put kad donesemo odluku.

Marina Bitunjac i Marina Zubak, 3.b

Natjecanja 2010./2011.

Njemački jezik, 1. mjesto

Ivana Zelić, 4.c

Mentorica: Anita Maratović

Učenica je predložena za državno natjecanje

Engleski jezik, 1. mjesto

Krunoslav Rašić, 4.a

Mentorica: Ana Radočaj

Učenik je predložen za državno natjecanje

OPĆEOBRAZOVNI PREDMETI ŽUPANIJSKA NATJECANJA

LiDraNo (Dramsko-scenski izraz, monolog)

Matej Safundžić, 4.a

Mentorica: Katica Prgomet

Učenik se plasirao na Državnu smotru

Povijest, 2. mjesto

Iva Tolić, 3.g

Mentor: Mato Čaklovac

Učenica je predložena za državno natjecanje

STRUKA

MEĐUŽUPANIJSKA NATJECANJA

Poslovna administracija, 2. mjesto

Branimir Kajmić, 4.d

Mentorica: Marina Golenić

Učenik se plasirao na državno natjecanje

„Mladi poduzetnik“, 1. mjesto

Ivona Župan, Danijela Bahić i Ivana Raspersović, 4.b

Mentorica: Željka Poleksić

Učenice su se plasirale na državno natjecanje

4.A

„...Ostat ću mlad, ovaj trenutak sad neka bude vječnost. Zagrlj me, svi drugovi su tu, zaboravi na vrijeme...“

Sve je počelo u rujnu 2007. godine dolaskom petnaestogodišnjih klinaca u razredno odjeljenje 1.a Ekonomsko-birotehničke škole. Mladi i zbunjeni, izgledali smo kao generacija odlikaša spremna upiti nova znanja. Ubrzo smo shvatili da nismo ozbiljni kao prosječni srednjoškolci i da

će biti problema s nama. Nekoliko članova naše mlade zajednice rastalo se od nas prije reda. Neki su nas napustili trčeći za loptom, no ipak su se vratili. Neki su došli iz drugih škola, ali sve ih prihvaćamo kao da su od početka s nama.

Promijenili smo nekoliko razrednica, no jedina odlučna da se do kraja uhvati u koštac s našim djetinjastim ponašanjem bila je profesorica Smiljka Šakić. Ona je, nekad više, nekad manje uspješno, vodila bitke s našim neradom, lijenošću i neopravdanim satima, ali nikad nije digla ruke od nas. Preseljenjem škole na novu adresu postali smo stalni inventar Kreše i Nine (tamo nikad

nismo imali izostanaka).

Radni tjedan često je započinjao vapajem „Deee, neee da mi se!“, a završavao s „Hvala Bogu, vikend je!“. Na satu se moglo čuti: „Nisam spreman.“ ili „Za koliko zvoni?“. Unatoč svemu, nismo bili svjesni koliko nam je lijepo bilo. To vidimo tek sada, kada pregledavamo slike, kad se sjetimo svih svađa, zajedničkih izlazaka, velikih odmora pred aparatom za kavu i odlazaka u Alo Alo za vrijeme nastave. Ponekad mi se čini da smo ista ona djeca koja su prije 4 godine uplašeno stajala pred nepoznatim i da nismo ništa naučili. No, uspjeli smo zajedno doći pred ulaz u svijet odraslih. Iako se naši putovi uskoro razdvajaju i možda više nikad nećemo sresti jedni druge, profesore, spremačice, ni simpatičnog čiku što kosi travu kraj prozora za vrijeme knjigovodstva, oni su zauvijek, možda to i ne znajući, savjetom ili rečenicom, postali dio nas i pomogli nam da postanemo osobe koje danas jesmo.

Na kraju ostaje samo zbogom, hvala svima koji su bili strpljivi kako bi nas naučili nešto za što mi nismo bili zainteresirani i nada da će nas se nekad netko sjetiti i reći: „Nisu oni bili tako loši, napravili smo dobar posao.“

4.B

Prijateljstvo je najteža stvar na svijetu za objasniti. To nije nešto što se uči u školi, ali ako nisi naučio što je smisao prijateljstva, uistinu nisi ništa naučio.

Draga školo! Strah, iščekivanje, uzbuđenost i znatiželja, sve su to bile

emocije koje su nas pratile prvih dana srednje škole. Sat za satom, dan za danom. Emocije koje se ponovno pojavljuju u nama sad kad se bliži kraj, ali i početak našeg novog životnog puta. Samostalnost, ozbiljnost i svijet odraslih, sve je to pred nama. Bilo je dana, kada smo baš svi do jednog, kukali kako je sve to previše naporno, ali sada svi dijelimo mišljenje da smo u školi proveli najljepše životne

trenutke.

Talenti u *brbljanju*, normalno, i u mnogim drugim stvarima - sve je to generacija 07./11. Generacija uspona i

padova, dana provedenih u veselju, smijehu, šali, *ljutnji* i plaču. Kašnjenja, dobro poznata ispričavanja, izlike, kampanjski rad, ispijanje kava su samo neke stvari koje smo skupa radili. Profesori su nam pomagali i podržavali nas jer znaju da su i oni to prošli. Sklopili smo brojna prijateljstva koja će se, nadajmo se, održati i nakon srednje škole, iako svatko odlazi svojim putem. Svi smo zadnji dan škole smatrali završetkom svih naših problema, obveza i zadaća, no postajemo svjesni da je ovo sitnica naspram onoga što nas zapravo očekuje. Zbog toga želimo da nam zadnji školski dani teku što sporije. Dijelili smo isti prostor i okruženje dugo vremena, te nakon četiri godine možemo reći da se zaista poznajemo. Sitne svade se sada zaboravljaju i prepričavaju se lijepi trenuci, a nostalgija je svakodnevni osjećaj. Četiri lude i nezaboravne godine su iza nas, a pred nama budućnost koju ćemo sami graditi.

Budućim ekonomistima i drugim generacijama ove škole želimo poručiti: da uživate u svakom pojedinom trenutku provedenom u školi, „*ljutnji*“ profesora, učenju, zabušavanju, jer ćete i vi, kao i mi danas, željeti da se sve to dalje nastavi. Veliko hvala razrednicima, koji su nas usmjeravali, *trpjeli*, te uložili veliki trud kako bi nas razumjeli, i ostalim profesorima koji su nas poučavali ne samo gradivu, već i drugim životnim vrijednostima. Zbogom stare klupe, zbogom školska zvona, prava iskušenja nas tek čekaju. A sada : „We go on“!

4. C

Došao je i taj dan, dan rastanka. Puni iščekivanja, nerveze, žalosti i radosti iščekujemo dan koji će okončati naše prekrasno četverogodišnje druženje. Uskoro krećemo u novi život, svijet odraslih. Ozbiljni krećemo dalje. Ma koga mi to zezamo? Još smo uvijek preplašeni klinci iz prvog razreda, neshvaćeni i izgubljeni u ovoj mješavini očekivanja, uspjeha, razočaranja i straha pred nadolazećim izazovima života.

Kroz ove četiri godine nismo se baš pokazali kao pretjerano složni, ali moramo priznati da smo ponekad sami sebe iznenadili kako mi to dobro možemo napraviti. Promatramo se i svi smo si neprestano isti, a kad usporedimo slike iz prvog i četvrtog razreda, shvatimo da nema osobe koja se nije promijenila. Nije bilo dana kada netko od nas nije bio ljut na nekoga i kada se nisu vidjele stisnute šake.

Sve smo bili jedni drugima. Neki su nebrojeno puta bili rame za plakanje, neki su bili i doktori, i majke i očevi. Bili smo obitelj. Nikada nećemo zaboraviti naša

druženja vikendima, šale pod satovima, putovanja u Budimpeštu i Španjolsku koja su u nama još više podvukla crtu lijepih uspomena i sjećanja. Iako većina nas neće priznati, bili smo najbolji razred. Sa skrivenim suzama u očima napuštamo ovu školu, ovu radost i bezbrižnost koju vjerojatno nikada više nećemo proživjeti.

Gdje su proletjele ove četiri godine? Kao da smo jučer bili prvi razred, zavidno gledali maturante i odbrojavali godine do naše norijade. Sada, kada je taj dan tako blizu, teško je zauvijek reći zbogom. Sve prijatelje koje smo stekli i osobe koje su nam uljepšale život u ove četiri godine nosimo i dalje sa sobom, duboko u sebi. Oni su dio nas, napravili su nas onim što smo sada.

Okrećemo se iza sebe i ne žalimo niti za jednim trenutkom, sa smiješkom gledamo na sve. „Ljudi se rastaju da bi se ponovno sastali jer svaki rastanak obećava ponovni sastanak.“ Koliko ima istine u tome, vidjet ćemo. Sad se okrećemo novom u svom životu, okrećemo se budućnosti.

4.1

Nemoguće je točno odrediti trenutak rađanja prijateljstva. Kao što postoji kap koja prelije čašu koju punite, tako nakon niza prijatnih gesta postoji onaj koji vam prepuni srce.

Pošto svi znaju da tajnici čuvaju tajne, mi ćemo vam baš otkriti tajne našega razreda. Vjerujem da ćemo se svi ponekad, s osmijehom na licu, prisjetiti ovoga divnog razdoblja i svih nezaboravnih trenutaka, počevši od prvog dana, upoznavanja sa školom i ljudima s kojima smo dijelili učionice i hodnike pune 4 godine, do nezaboravnog maturalca u Španjolskoj i mnogo drugih situacija koje su nam na neki način istakle našu mladost. Kao i u svakom razredu, bilo je tajnih simpatija koje su na kraju prerasle u velike ljubavi. Svaki pojedinac imao je neku svoju specifičnost koja ga je isticala. Tako smo dobili mladu mamu i novi

u kojima smo trebali pokazati ozbiljnost imali smo sve, samo to ne. Puno puta su nas kritizirali zbog toga, no, unatoč tome, pokazali smo se kao zrele mlade osobe pune potencijala i ambicija. Dobili smo titule od najgorih do najboljih. Ali jedno je sigurno, na kraju smo postali prava ekipa u kojoj smo svi jedni drugima bili, ostali i bit ćemo velika podrška.

Svakom putovanju dođe kraj, tako i ovom našem. Bili smo skupa četiri godine, radili smo, učili, smijali se, pili kave i odlazili na izlete. Sada to moramo privesti kraju i demo dalje u život. Otvaraju nam se vrata novih mogućnosti, ali i obveza. Nadamo se da ćemo obveze moći ispuniti jer smo se svi trudili da to postignemo. Bilo nam je i teško i lijepo, ali smo uspjeli sretno stići do posljednjega, 4. razreda. Nadamo se da će nas sreća pratiti i dalje u životu!

Prijateljstvo je najteža stvar na svijetu za objasniti. To nije nešto što se uči u školi, ali ako nisi naučio što je smisao prijateljstva, uistinu nisi ništa naučio.

ljubavni par. Možemo se pohvaliti i sportskim talentima koji su uzeli svjetsko zlato. Bilo je i pojedinaca koji su od četiri godine školovanja prespavali ukupno dvije ☺. Otkrili smo stručnjake za izradu šalabahtera i one kojima je svake godine bio unaprijed zagarantiran popravni, ali su se unatoč tome, hrabro izvukli. U situacijama

3.F

Sjećate li se kako smo se sreli, upoznali i sprijateljili?

Bili smo djeca, jedni drugima nepoznata i strana. Svaki dan u školi bila je nova prilika da se bolje upoznamo. Vrijeme je brzo prolazilo, a mi smo postali sve jači pred grdnjama profesora. Dijelili smo dobro i zlo. Još uvijek željno iščekujemo zadnje zvono da pobjegnemo od obaveza. Na povratku kući volimo stati u naše već dobro poznate kafiće - Ninu i Krešu, gdje nas i konobari dobro znaju. Što će biti kada odemo? Hoće li nas čekati naša mjesta, hoće li Hebrang biti prazan i tih bez našega smijeha, galame?

Sjećanje me vraća dvije godine unazad.

Stara škola, male učionice pune nepoznatih i zabrinutih lica, novih profesora. Početkom prve godine novi učenici su stalno dolazili, a bilo je i onih koji su odlazili. Tradicija se nastavila i u drugom i trećem razredu. Učenici su dolazili i odlazili i uvijek odnosili dio razreda, dio nas. Svaka godina je bila novi izazov, svaka je donijela nešto novo i nepoznato. Zbog tih učenika koji su dolazili i odlazili postali smo drugačiji. Nastajalo je sve više grupica, a to nije dobro za razred. No, i to smo prevladali. Osim učenika, tu je i naš razrednik, Zvonimir Majić, koji nas, unatoč našim nevoljama, nije napustio. U razgovoru s njim saznala sam da smo mu mi prvi razred kojemu je razrednik, ali i to da nas ni u

jednom trenutku nije htio ostaviti nego se borio za nas. Strog je, ali mu veliko hvala što nas trpi i ne napušta nas.

Sve one jedinice i neopravdani sati nisu važni, bitno je naše prijateljstvo. Mi smo poput male obitelji koja prolazi sve prepreke. Moram priznati da nemamo odličan uspjeh, ali prolazna ocjena je tu.

Sada stojimo na raskrižju sa bezbroj smjerova i pitamo se kojim da krenemo. Imamo izbor daljnjeg školovanja ili pronalaska posla, osamostaljenja. Završava važan dio našega djetinjstva, odrasli smo i danas moramo znati što želimo raditi sutra. Žao mi je što je sve

tako brzo prošlo. Tješe me ova divna prijateljstva koja nikada neću zaboraviti. Za par mjeseci doći će vrijeme kada ćemo si reći „zdravo“, ali ne i „zbogom“ jer nema kraja našem prijateljstvu.

Pjesnički kutak

Iznenadjući prizor

Sjedim uz prozor, gledam kako kiši,
 prizor me natjerao da u sebi vrištim.
 Kada je sve postalo umorno i mrtvo?
 Zamišljeno sam se vratila promatrati.
 Listovi lijeske na vjetru raznosili su kapljice,
 bezvoljno je otvorio kišobran čovjek crne majice.
 Šuma je plesala crno i tužno.
 Kada je sve postalo mračno i tužno?
 Sivilo dana me natjeralo da plačem
 sjećajući se kako jučer pjevam i skačem.
 Kada je sve stalo?
 Kada je glazba stala?
 Kada se sve dogodilo, a da nisam znala?
 Samo sat se čuo kako obavlja svoje,
 tjera kazaljke da se kreću, a nas da živimo.
 I kada je vremena na pretek, vremena je malo
 - pomislila sam u sebi kad je kišiti stalo.

Nikolina Vukojević, 2.c

*Dok ležim pod hrastom u hladu,
 Sanjam djetinjstvo i mirisna jutra
 Kad nisam znala što nosi Sutra...*

*I onda je Sava tiho tekla,
 Nosila proljeća i slušala ptice,
 Umivala obale i mamila osmijeh na
 lice.*

*Osluškujem sad daljinu grada...
 Najljepšu mu pjesmu pjevam
 O plavome nebu,
 O mirisnom jutru,
 O leptiru boja duge
 Koje on najviše voli...*

Dona Sokolović, 3.b

Fotografija: Matea Knez, 3.b

Jesen

Došla je tiho i polako,
 Ušla u svaki kutak kraja.
 Vjetar, kiša i magla –
 Sve u jedno se spaja.
 Grane se njišu i lišće šušti,
 Vjetar ih nosi u oblak gusti.
 Kišobrani crni, šareni, bijeli –
 Svako se dijete njima veseli.
 Tama vlada i tuga neka.
 Magla se spušta iz daleka.
 Kišni su dani pusti i sivi –
 Zato su oblaci laki i živi!

Magdalena Janković, 1.f

*Pazi čovječe
 da ne lomiš
 grane moje.
 Znaj da ne mogu
 živjeti bez dobre
 ruke tvoje.
 I kad me kiša umiva,
 i kad me sunce obasjava
 zagrlj me uvijek ti;
 nemoj me zaboravit.
 Oko mene cvijet zasadi
 i sjedni u hlad moj,
 u svemu lijepom uživaj;
 to ti poručuje svako drvo.*

Martina Peunić, 1.c

Zlatno sunce kao Otac
Dobrostivo obasjava
Rasipne nezahvalnike
Koji trebaju raskoš njegovu.

Zahvalnost raste
Pod okriljem neba
Za brata
Od oca i sina.

Mi, smrtni i rasipni,
Poslije toliko godina svjetlosti
Suncu rukama
I riječju zahvaljujemo.

O, siromašni živote,
Pomisli na čas rođenja,
Pomisli na cvijet, šumu i leptira,
Cvrčka i galeba!

Nezahvalniče,
Ja pišem na čas
U ime svih
Koji do života ne misle.

Karolina Bajrić, 1.f

Fotografija: Tea Stojanac, 1.c

Čarolija proljeća

*Gle tu užarenu kuglu na nebeskom svodu
Poput gospodara neba. Njene zrake prodiru,
Prodiru duboko u hladne hodnike samostana,
Poput mjeseca u noći obasjavaju.*

*Čuj taj zvuk zaigranih ptica koji odzvanja
Poput pjesme djece koja se radosno igraju.
Osjeti miris proljeća koje nam je došlo
I drveću haljine istkalo. Osjeti čaroliju
koju nam majka priroda poklanja.*

Matea Kršić, 3.b

Fotografija: Matea Barišić, 3.b

*Nije nam, brate, još puno vremena ostalo.
Još koja godina i odlazim.
Više ti ne vjerujem, ne vjerujem da zajedno možemo biti sretni.
Zasigurno se varam, ali svoju budućnost moram potražiti s nekim drugim gradom.
Ali, bio si prema meni dobar, najbolji.
Ovim ti se želim zahvaliti za sve što si mi tako velikodušno dao, svako koljeno poderano na
tvojim igralištima, svaku dječju suzu koju sam prolio na tvojim ulicama, svaki osmijeh i
svaki poljubac koji će u tvojim zidovima i pločnicima ostati duboko zakopani,
tako duboko da im dušmani, moji ili tvoji, nikada neće naškoditi.
Brate, neka tvoje rijeke teku dalje, i neka tvoje drveće raste u visine, neka neki novi klinci
budu sretni s tobom, ja odlazim.
Možda ćemo se opet sresti pod nekim tvojim kestenom, kada me neki drugi grad ostari i
nabora, a možda i nećemo.
Ali znaj da ćeš ti uvijek biti moj brat, moj grad!
A ja znam da ću na tvojim pločnicima i međ' tvojim zidovima biti vječni
dječarac, sretan i zaigran, vječno mlad.*